

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Martiniano, Zosimo, Maroni, & Eustathio. 275.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Μαρτινιανῶ, Ζωσίμου, Μαρωνι,
Εὐσταθίου. σσς.

Martiniano, Zosimo, Maroni,
& Eustathio. 275.

Τὰ ὅσα πάντων σχεδὸν ἀνθρώπων
συμφώνως εἰς ὑμῶν ἀπαγγελίῳ ἴδμεν,
ὃ πῦμας καλέσας ἀξίως ὀνομάσας,
ἔσσυραί με ἠρεμεῖν. καὶ τοὶ βυλό-
μυρον, ἀλλὰ κατὰ τὸ κέντρα νύττει
μου τὴν ψυχὴν, καὶ ὅτι τὸ γράφειν
διεγείρει. Φείσασθε τοίνυν ἑαυτῶν, καὶ
μετανοήσατε. ἱερωσύνης γὰρ ἀξίωμα
τοῖς ἀναξίως τῆς πρῆξις ζῆν ὑποση-
μῶν, ὑποθήκη κολάσεως γίνεσθαι.

Quæ ab omnibus penè mortalibus vno
consensu de vobis cōmemorantur (ὃ quo-
nam nomine vos dignè appellem?) me,
quanquam cupientem, quiescere minimè
patiuntur, verùm, tanquam stimuli qui-
dam, animam meam lancināt, atque ad scri-
bendum excitant. Vobis ipsi itaque parci-
te, ac meliorem mentem induite. Sacer-
dotij enim dignitas, iis, qui non, vt eo ho-
nore dignum est, viuere instituerunt, sup-
plicij & cruciatus accessio existit.

Αφθονία. σσς.

Aphthonio. 276.

Εἰ μὲν ἐν τοῖς βιωτικοῖς πράγμα-
σιν εὐδαιμόνιος φανείσθαι ποθεῖς, ἀλ-
λὰς ζῆται τὸ συμβεβηκέναι, ἐγὼ
γὰρ ἔσομαι φράμιεν. κινδύους γὰρ
ἔμῳ ἀναφελείς, ἀλλὰ καὶ εἰς θάνα-
τον πελευτῆσθαι ὀδύνησιν. εἰ δ' ἐν
τοῖς χρ' θεῶν αὐτῶν καὶ μὴ κληθεῖς,
ἦσαν αὐτῶν τὴν παράνομιαν, ἔφημι
κεκλημένος. εἰ βέλοιο τοίνυν λάμ-
ψαι, καὶ εἰθεῖο τῇ ἡμετέρῃ γνώμῃ,
ἐκείνα φανείο πράττων, ἃ τοῖς ἀ-
γνοῖσσι ἀμιλλᾶσθαι παρεσκευάσθαι. τῶν
γὰρ τῆδε βραχίς ἐν αὐτοῖς ὁ λόγος,
τῶν δὲ μετὰ τὴν ἐντέθεν σπουδῆ-
μίαν, πολλὴ καὶ πρὸς ἐκείνων βλέ-
ποντες τ' ὀκοπόν, ἀπαλῆα ἐπράττων.

Si in iis rebus, quæ ad hanc vitam perti-
nent, clarus atque illustris videri cupis, cō-
sultores alios quære. Ego enim id quoque
dissuaderim. Pericula quippe, non modò
inutilia & infructuosa, verùm etiam peri-
culosa atque in mortem desinentia partu-
riunt. Si autem in iis, quæ ad Dei cultum
spectant, vltro quoque ipse ac non accer-
situs, ad consilium dandum venissem, ne di-
cam vocatus. Quare si tibi splendorē asse-
qui cordi sit, nostræque sententiæ pareas,
da operam vt homines te hæc facientem
cernant, per quæ ad sanctorum virtutem
aspices. Rerum enim huius vitæ paruam
ipli curam gerebant, earum autem, quæ
discessum ex hac vita sequuntur, perma-
gnam. Atque hunc scopum ob oculos sibi
proponentes, ad eum actiones omnes suas
dirigebant.

Παύλῳ πρεσβυτέρῳ. σς.

Paulo Presbytero. 277.

Τοῖς ἀπὸ μὲν ἀρετῆς ἀρχομένους,
εἰς δὲ κακίαν πελευτῆσθαι, ἀζήλους
καὶ παλαμπάρους ἠγχιτέον. ἔτσι δὲ εἰσιν
οἱ ἀπὸ μὲν τῆς τῶν πεινήτων πρῶτα-
σίας πρῶτα ζόμνοι, εἰς δὲ τ' ἴδιον
πρηματισμὸν κατὰ λήροντες, ἔς ἀνα-
πέλλων ὁ θεῖος πρητισμὸς φησι, δικαίως
δοῦσθαι τὸ δικαίον. ἔ γὰρ καὶ τῇ δι-
καίᾳ τῶν πεινήτων φροντίζει ὁ πλιζο-
μῶν, αὐτὸς μὲν ἔσομαι ἐκείνων,

Eos, qui, cum à virtute incipient, tandē
in vitium desinunt, omni zelo vacuos ac mi-
feros existimare oportet. Huiusmodi autē
sunt, qui à pauperum præsidio ac patroci-
nio inchoantes, in priuatum quæstum po-
stremò recidunt. Quos quidem diuinum
oraculum reprimens, iuste, inquit, quod
iustum est, persequeris. Neque enim cōue-
nit, vt qui pauperum iusta cura, eamque
præ se ferant, eos, quorum causa muniti

